

Кам'яні охоронці

П'ятий щоденник Улісса Мура.

Хто насправді Улісс Мур? Джейсон, Джулія та Рік ось-ось дізнаються правду. Облівія та Манфред, який пережив ще один політ зі скелі, також збираються здійснити свою мрію: увійти до вілли Арго та пройти через Двері Часу. Щоб зупинити їх, трійця дітей повинні знайти Блека Вулкана, давнього друга Улісса, який керував потягом у Кілмор-Ков, і заволодіти Первинним Ключем. На них чекає нова мандрівка. Місце призначення: XII століття, Сад вічної молодості.

Чому варто читати:

Популярна серія пригодницьких книг про підлітків, які подорожують у часі. Щоденник Улісса Мура — це книга-квест, читаючи яку ви розгадуєте таємниці та загадки разом із героями.

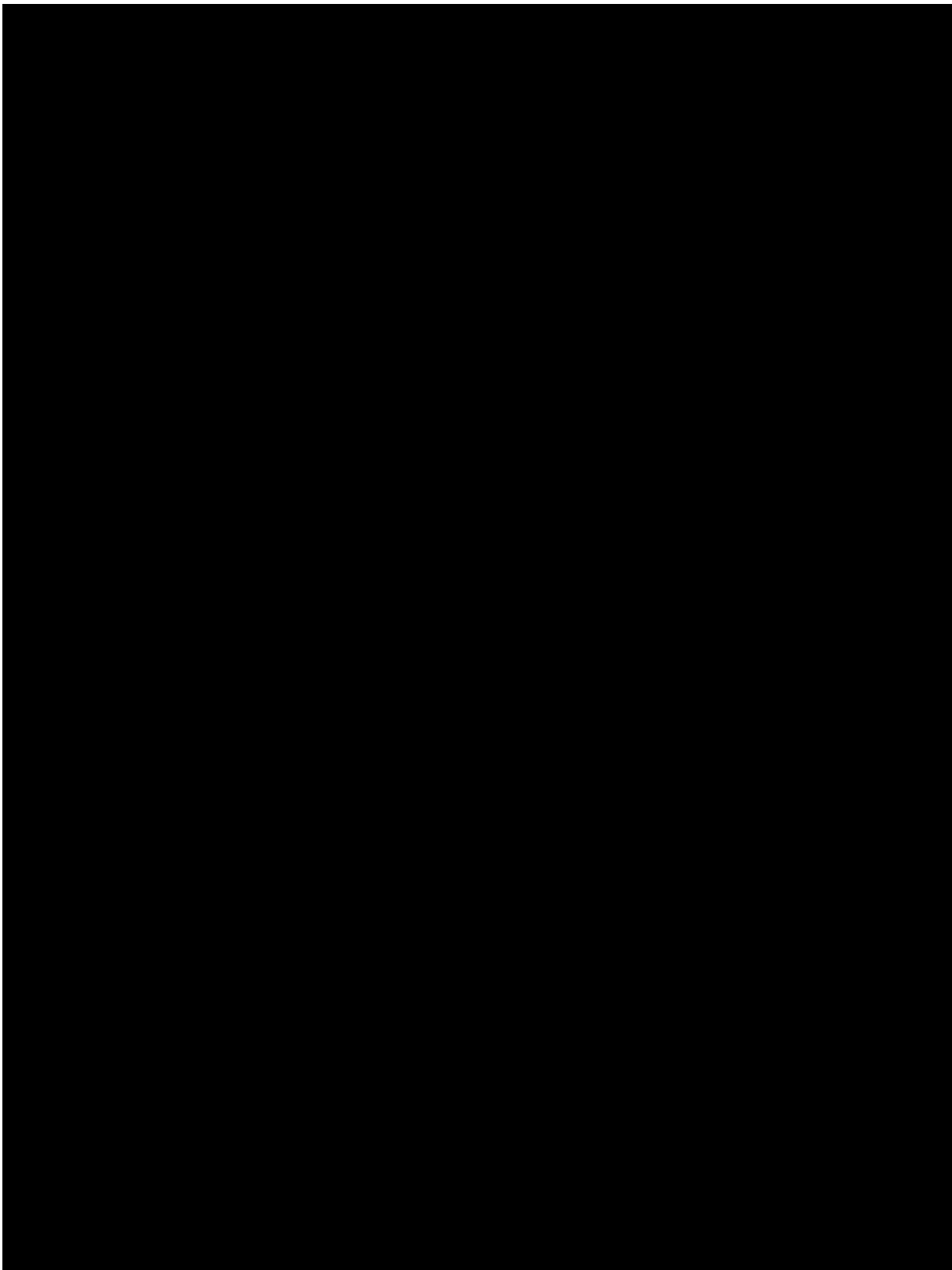
— УЛІСС МУР —
Кам'яні охоронці
ЗОШИТ П'ЯТИЙ

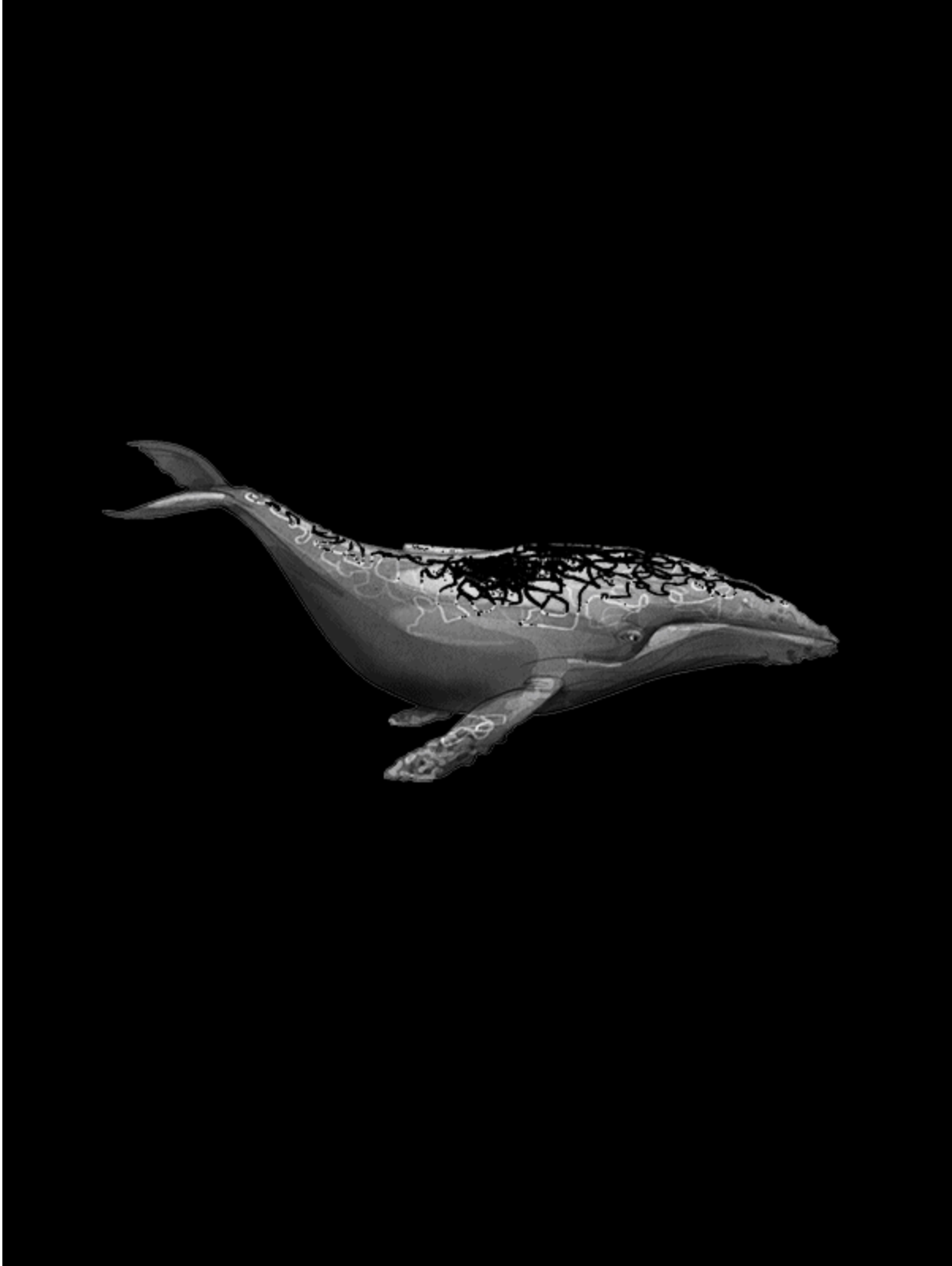

COWPER & ABEL.
STATIONERS
20 SOUTHAMPTON BUILDINGS
CHANCERY LANE LONDON

Переклад з італійської *Мар'яни Прокопович*

«Ulysses Moore» and the related logo are copyright, trademark and exclusive license of Atlantyca S.p.A. All Rights Reserved. The moral right of the author has been asserted. All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantyca S.p.A., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

© 2006 Atlantyca S.p.A., Italy.

© 2018 Mondadori Libri S.P.A for PIEMME.

© 2020 переклад українською мовою, ПП «АССА».

A story by Pierdomenico Baccalario.

Illustrations and graphic project by Iacopo Bruno.

Original title: I Guardiani di Pietra International Rights

International Rights © Atlantyca S.p.A., Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 — 20123

Milano — Italia — foreignrights@atlantyca.it — www.atlantyca.com

© mrgaser, e-pub, 2022

ISBN 978-617-7877-10-2

Аннотація

Хто насправді Улісс Мур? Джейсон, Джулія та Рік ось-ось дізнаються правду. Облівія та Манфред, який пережив ще один політ зі скелі, також збираються здійснити свою мрію: увійти до вілли Арго та пройти через Двері Часу. Щоб зупинити їх, трійця дітей повинні знайти Блека Вулкана, давнього друга Улісса, який керував потягом у Кілмор-Ков, і заволодіти Первинним Ключем. На них чекає нова мандрівка. Місце призначення: XII століття, Сад вічної молодості.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Примітка для читача

Надіславши нам переклад п'ятого рукопису Улісса Мура, наш співробітник П'єрдоменіко Баккаларіо зник. Текст його останнього імейлу з Корнуолла був дуже дивний. Ось він:

Надсилаю вам останній зошит, який я розшифрував. Тепер мені бракує тільки одного зошита. Сподіваюся знайти там нові важливі відомості. Я зустрів декого, хто допомагає мені дістатися до Кілмор-Кова. Не можу написати його імені, бо пообіцяв цього не робити. Але я показав йому скриню, і разом ми з'ясували, що один зі згорнутих у сувій малюнків звідти насправді є мапою стежок Корнуолла. Одна стежка виявилася особливо цікавою: цілком може бути, що то єдина дорога, яка тепер веде до Кілмор-Кова. Спробую піти нею завтра.

Хіба це не чудово? Гадаю, я близько до розкриття таємниці Улісса Мура! А ви за мене не хвилюйтеся.

*Невдовзі дам про себе знати,
П'єрдоменіко.*

Але від часу цього імейлу минуло понад місяць, і тепер ми трішки хвилюємося...

П'єрдоменіко не відповідає ні по телефону, ні на імейли. Ми зверталися до готелю, у якому він зупинився, але вони теж нічого від нього не чули.

Він не повернув узятий в оренду автомобіль. Просто десь зник. Якщо хтось чув щось про нього, просимо повідомити нам якомога швидше. Спасибі за допомогу!

Редакція «Пароплава»

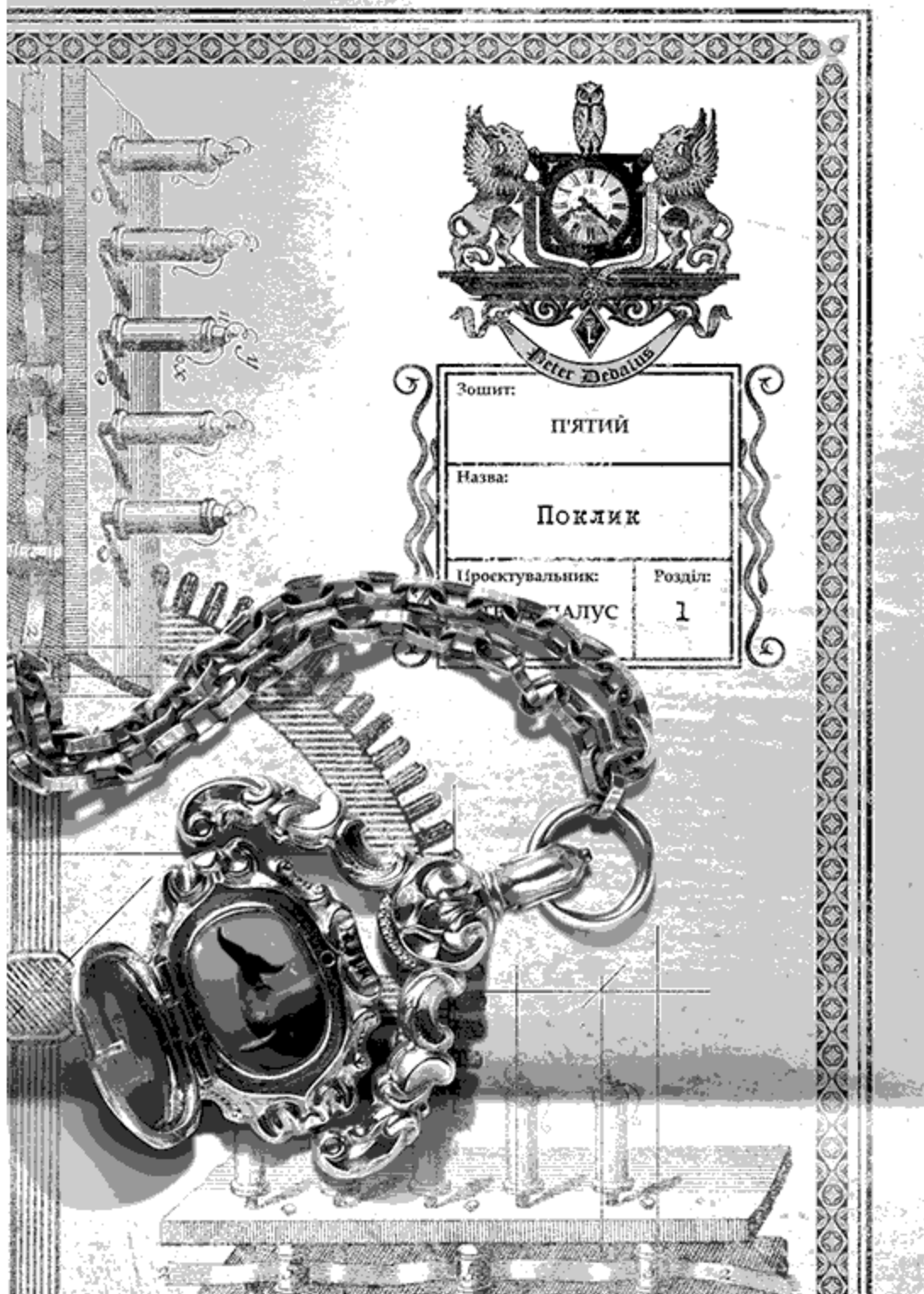
P.S. Для тих, хто ніколи його не бачив, ось фото:

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Уже багато років ніхто не бачив у Кілмор-Ковській бухті китів. Проте назва найбільшої місцевої затоки збереглася як згадка про давні часи: «Вейлз Кол» — «Поклик китів». Затока відкривалася на схід від пристані, і її довгий піщаний пляж тягнувся аж до міцних зазубрених каменів Солоної скелі. Саме там, на найвищій точці, розкинувся парк вілли Арго, а над ним — башточка старого будинку з великими темними вікнами. Унизу грізно ревіло море, здіймаючи у височінь білу піну.

Вечоріло. Як і завжди в непарні дні піщаним пляжем бігла місцева перукарка Гвендаліна Майнофф, яка будь-що прагнула підтримувати себе у формі. Зосередившись на власних роздумах, вона слухала симфонічну музику, що лунала в її стареньких навушниках. Сонце зайшло вже понад пів години тому, але на небі все ще мріло невиразне світіння, немов, щоб останні події дня не пройшли непоміченими. Небо було чисте, прозоре й безхмарне.

Спершу Гвендаліна не звернула уваги на химерну фігуру, що простяглася на піску. Вона просто пробігла повз неї, зосередившись на музиці.

Уже на зворотньому шляху, після того як вона перетнула весь пляж аж до перших скель, що стриміли вгору, і повернула назад до Кілмор-Кова, дівчина зупинилася і, наморщивши чоло, витягла з вух навушники.

— А це що? — промовила вона. — Викинуло на берег кита?

Перукарка зробила ще декілька кроків уперед по вологому піску. Намацала кнопку плеєра і зовсім виключила музику, але не тільки не заспокоїлася, а натомість ще більше розхвилювалася.

На піску лежав горілиць якийсь чоловік, розкинувши руки й ноги, немов втопився після плавання. Його потертий джинсовий комбінезон обліпив тіло.

Він був схожий на труп, який винесло на берег хвилями.

Глянувши на море в пошуках розради, вона побачила лише плоску, темну лінію обрїю, яка швидко зливалася з нічною темрявою. Кілмор-Ков чекав на неї мовчки. Люди, що під вечір юрмилися біля єдиної працюючої таверни, уже поросходилися

по домівках. Поміж темними дахами загоралися перші ліхтарі. А дуже скоро засвітяться і лампи взовж берега.

Ґвендаліна почекала кілька хвилин, перш ніж вирішила підійти ближче. Але її сліди окреслили на піску широку дугу, немов вона хотіла відтягнути час.

І раптом на протилежному боці затоки, глухо клацнувши, немов якась стара фотокамера, загорівся маяк Леонарда Мінаксо, розкинувши навколо ореол перегрітого білястого сьйва.

А за мить сталося ще дещо: чоловік кашлянув.

— Отже, він не мертвий... — видихнула перукарка і механічно поправила навушники, що висіли на шиї.

Ґвендаліна кинула погляд на освітлену верхівку маяка й пододала останні кілька метрів, що відділяли її від чоловіка.

Він кашлянув удруге та зробив дивний жест — немов думав, що все ще пливе в морі, і хотів укотре загребти рукою.

— Із вами все гаразд? — дівчина підійшла до нього за крок. Він увесь просяк водою і був покритий водоростями, його шкіра мала колір тухлих яєць, а ноги механічно дриґали, немов він все ще боровся з безоднею. — Гей! — Ґвендаліна стала навколішки. — Добродію, із вами все добре?

Чоловік завмер. А коли, знову закашлявшись, він повернувся до неї, перукарка зрозуміла, що десь уже його бачила. Очі чоловіка були заплющені, а шиєю тягнувся довгий рубець, який ховався десь під одягом.

— Вам допомогти? — спитала вона, поклавши йому руку на плече.

Чоловік слабо кивнув, нарешті розліпив губи і видав приглушений стогін.

— Так... гадаю... потрібна...

— Ви можете йти? Ну ж бо, я допоможу вам... — і з цими словами дівчина спробувала підняти його, схопивши за мокрий одяг.

Він не опирався, і навіть не розплющуючи очей, слухняно виконував її поради, і ось помаленьку сяк-так став на ноги, тримаючись за неї.

— Ходімо, сюди... — знову мовила Гвендаліна, і вони, хитаючись, пішли в напрямку містечка.

— Так... — пробурмотів Манфред, відчайдушно намагаючись втримати рівновагу.

Розплющивши очі, він певною мірою впізнав вогні, а тоді повернув голову, щоб роздивитися людину, яка допомагала йому.

Побачивши її, він одразу знов заплющився.

«Сирена... — подумав він. — Мене врятувала сирена».

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Джейсон зачекав, поки батьків автомобіль зникне за рогом, а тоді різко повернувся до сестри й сказав:

— Я йду. Прикрий мене.

— І не подумаю! — запротестувала Джулія. — Це ж дурість!

Хлопець нервово озирнувся:

— Я швидко повернуся. Щонайбільше за чверть години!

— Джейсоне... — зітхнула дівчинка, — ти не зможеш повернутися за чверть години. Маяк розташований за містом. Це далеко. А ти йдеш пішки.

— Але тільки туди. Коли дійду до маяка, заберу свій велосипед і повернуся на ньому, — уточнив він. — Мені *треба* його забрати. І негайно.

— Можеш забрати його після уроків!

Хлопчик труснув головою, і з його волосся вилетіли дві крихітні білі пір'їнки, які якимось дивом пережили багаторазове та ретельне миття голови. Іншими наслідками пригод останніх днів були чорні плями від смоли та мереживо подряпин на животі.

Джулія ще раз спробувала переконати брата. Вона показала на відчинену браму Кілмор-Ковської школи та на сходинки, які, немов вервечка зубів, вели досередини. А тоді кивнула на латунний дзвінок, який через кілька хвилин повинен був оголосити початок уроків.

— А що я скажу міс Стеллі?

— Вигадай щось! — кинув Джейсон. — І не кажи мені, ніби після всього того, що трапилося цими днями, ти боїшся вчительки! Я хочу тільки...

— Чого це ти хочеш? — напосіла на нього дівчина, намагаючись приперти до стіни.

Вона завжди знала, коли в голові брата виникали дивні думки. Вона б і за милю відчула, що близнюка тягне на маяк Леонарда Мінаксо зовсім не бажання забрати велосипед. Зрештою, Джейсон ненавидів той велосипед — хлопцеві його позичили Боуени і той, вочевидь, був жіночий, бо рожевий і з кермом у формі метелика, а отже, вочевидь.

Але хоч як вона намагалася збагнути, що саме в нього на думці, це було їй невтямки.

Хлопець благально дивився на сестру:

— Джуліє... ти мусиш допомогти мені.

— Поясни, чому саме! І чому ти не можеш зробити цього після школи.

Брат зітхнув. Тоді, загинаючи палець за пальцем, пояснив:

— По-перше, по нас приїде тато, по-друге, він повезе нас прямо додому, по-третє, вони з мамою розпитуватимуть нас, а по-четверте, вони за нами наглядатимуть. Ну і як тоді нам поїхати і зробити все, що потрібно?

Дівчинка закусила губу. Їхнє нещодавнє посвячення в Лицарі Кілмор-Кова передбачало також певні обов'язки.

— Коли мама з татом удома, це може виявитися проблематичним.

— Ти ще забула про того агента з переїзду, що приїхав із Лондона.

— Кілька днів нам доведеться триматися подалі від Дверей Часу.

Джейсон рвучко підняв палець.

— Е-е, ні! У жодному разі! Цього ми не можемо собі дозволити. Не тепер, коли знаємо про Первинний Ключ!

— Але щойно ми підійдемо до тих дверей, мама помітить!

— Маємо ризикнути. І діяти треба вже зараз, Джуліє.

— То що ж робити?

— Іти до Леонарда Мінаксо, — хлопець витяг із кишені штанів стару обгорілу фотографію й тицьнув пальцем в обличчя сторожа маяка: — І спитати, чи не він насправді є Уліссом Муром.

Дівчинка кинула стурбований погляд на школу та латунний дзвінок.

— І ти справді думаєш, що доглядач маяка скаже тобі це? Що він зізнається: «Так, я Улісс Мур»?

Джейсон згадав, як напередодні Леонард за стерном «Метіди» борознив море часу, ведучи корабель крізь бурю, наче справжній капітан.

— Капітан ніколи не бреше своєму екіпажеві, — відповів хлопець. — Можливо, він не каже всієї правди, але ніколи не бреше.

Близнята востаннє презирнулися і, врешті-решт, Джулія здалася.

— То за чверть години, гаразд?

Брат кивнув, різко повернувся й побіг дорогою, що вела до моря.

Зачекавши, поки він зникне з очей, дівчинка приготувалася до зустрічі з міс Стеллою. Вона саме дійшла до сходинок, як задеренчав латунний дзвінок.

Закинувши рюкзак на плечі, Джейсон добіг аж до головної дороги. А там притиснувся до цегляного муру й визирнув на дорогу, яка йшла вздовж моря. Неподалік від скрипучої будівлі єдиного в містечку готелю «На всіх вітрах» розташувався цілий ряд рибних крамничок. Хлопчик озирнувся навколо, чи нема поблизу батькової автівки, і, не побачивши її, заспокоївся.

Він уже рушив угору прибережною дорогою в напрямку до мису з маяком, коли раптом застиг. Ніздрі вловили абсолютно непоборний аромат, який спокусливо ширився в повітрі.

Джейсон знай нюхав і нюхав: рогаики з кремом і свіженьке яблучне печиво.

Нескладно було зрозуміти, із якої саме вітрини долинали ці захопливі пахощі — із кондитерської «Чуббер».

— Чому б і ні? — умовив-таки себе хлопчик, миттю перемінивши думку щодо терміновості своєї місії.

Із надією обмацуючи кишені, після кількох секунд нервових пошуків він нарешті витяг невеличку круглу монету у фунт стерлінгів.

— Еге! — щасливо вигукнув.

Перебіг дорогою, впевнився, що поблизу нема нікого знайомого, і, загнавши на саме дно живота страх, що його викриють, штовхнув двері кондитерської.

Усередині повітря було густе від пахощів. Збиті яйця, вершки, какао, ваніль, цукрова пудра й родзинки — то були лише

найяскравіші запахи, якими пашіли вітрини крамниці.

Немов у трансі, Джейсон пройшов по темній дерев'яній підлозі до солодощів, поклав свою монету на мармуровий прилавок і, втупившись поглядом у бант на синьому фартуху жінки по той бік прилавку, замовив два величезні рогалики з кремом.

— Один для мене, а другий — для сестри, — збрехав, виправдовуючись, хоча насправді не маючи жодного наміру довести другий рогалик цілим до школи.

— Нічого, що вони ще теплі? — спитала його кондитерка.

— Усе гаразд. Навпаки, це добре.

Джейсон стиснув пальцями паперовий пакет і попростував до виходу.

Раптом йому аж подих забило. За дверима стояли, збираючись увійти, його батько і ще якийсь чоловік. Хлопцеві здалося, що він уже бачив його раніше.

Джейсон швидко розвернувся і непомітно продавчині мерщій пробіг повз столики й пірнув за завісу з шотландки.

Одразу опісля цього двері кондитерської відчинилися, і в крамниці залунав голос містера Ковенента.

Завмерши за завісою, Джейсон чув, як батько замовив дві солодкі трубочки й дві кави з молоком.

— Це справді дуже люб'язно з вашого боку, що ви приїхали в Кілмор-Ков раніше за вантажівку, — батько звертався до чоловіка, з яким увійшов. — І мені дуже прикро за вчорашній випадок, містере Гомер.

Джейсон згадав. То був той славнозвісний агент із переїзду, який прибув у Кілмор-Ков, аби прослідкувати за перевезенням їхніх меблів із Лондона. Бачив його напередодні ввечері, у непроглядній темряві саду вілли Арго, коли мати давала близнюкам добрячого прочухана.

— Називайте мене архітектором, якщо можна, — уточнив чоловік.

«Славнозвісний *архітектор*», — хлопчик теж себе виправив і, виглянувши з-за завіси, побачив, як чоловіки вмостилися за

столиком і взялися переглядати аркуші, заповнені текстами та кресленнями.

Поки архітектор намагався пояснити щось стосовно об'ємів і кубатур, Джейсон, спостерігаючи за ними, тихенько з'їв половину рогалика з кремом.

«Звідси неможливо вийти непоміченим», — зрозумів хлопець, оглянувши коридор у себе за спиною: темний і запилюжений, із підлогою такого самого темного дерева, як і в кондитерській, а на білих стінах — щось на кшталт пахучої та хрусткої кірки, утвореної багаторічними випарами шоколаду й ванілі.

Тут було двоє дверей. Перші вели до невеличкого туалету зі стінами медового кольору й віконцем у внутрішній дворик кондитерської.

Другі були замкнені.

Джейсон хотів було відчинити їх, але помітив, що вони навіть не мають клямки.

І схилився в напівтемряві, щоб краще їх розгледіти, аж тут по спині йому пробіг холодний дроз.

— От дідько... — буркнув, не вірячи власним очам, і кинув рогалик назад у пакет.

Двері були точнісінько такі самі, як і ті, що ховалися за шафою на віллі Арго. Точнісінько такі самі, як і двері в підвалі міс Біґлз, з-під яких час від часу залітало трохи піску з єгипетської пустелі. І точнісінько такі самі, як і двері в Будинку Дзеркал, що з'єднували Кілмор-Ков із далекою Венецією.

То були Двері Часу.

Джейсон здригнувся.

Він почув, як у кондитерській, ковзнувши по підлозі, відсунувся стілець. Тоді почув голос батька, який говорив архітекторові:

— Зараз повернуся.

Скориставшись тими кількома секундами, які мав у своєму розпорядженні, хлопець метнувся в туалет.

Замок клацнув тієї самої миті, коли батько постукав у двері.

— Зайнято?

Джейсон у розпачі озирнувся навколо, а тоді, щоб батько не впізнав його голосу, кашлянув і відкрив кран умивальника.

— Ох, даруйте... — сказав містер Ковенент із того боку. Потім спробував відчинити другі двері, а тоді, посвистуючи, став чекати, коли туалет звільниться.

Хлопчик аж спітнів. Проковтнув клубок у горлі. Потім іще раз, розмірковуючи, що можна зробити. Щосили намагаючись зберегти спокій, вигадував і зразу ж відкидав різні варіанти. Вийти з туалету геть не можна. Отже, є два шляхи: залишитися там замкненим назавжди або ж спробувати вилізти через віконце.

І вибрав другий.

Залізши ногами на умивальник, хлопець підібрався до віконця. Вода продовжувала текти, щоб заглушити шум, а Джейсон відчинив віконце, потягнувши раму, і прикинув розміри. Крізь цей прямокутник його голова ледве-ледве, але пройде, та й наплічник теж. Ніхто, трохи більший за нього, через це віконце напевно не втік би.

Але він, здається, пролізе.

Намагаючись не втрачати розуму, Джейсон витягнув із черевика одну шнурівку. Прив'язав один її кінець до клямки віконця, а другий кінець викинув назовні — щоб зачинити за собою віконце після того як вилізе.

Тоді кинув наплічник і почув, як той скотився вниз із того боку.

Урешті-решт, учепився за стінки віконця й підтягнувся. Запхав руки й голову в отвір і відштовхнувся від умивальника ногами.

І цілковито застряг — голова притислася до правого плеча, ліве плече знерухоміло, одна рука витяглася назовні, а ноги дриґали в порожнечі.

Хлопчик намагався глибоко дихати і заспокоював себе, повторюючи, що все буде добре. Дурня якась. Уявив, як батько заходить у туалет і витягає його за ногу. Попри страх, що таке й справді може статися, він вибухнув нервовим сміхом.

Аж тут зрозумів, що, видихнувши з легенів усе повітря, зможе рухати лівим плечем і рукою. Тож він помацав рукою за вікном,

шукаючи чогось, за що можна б учепитися, але не знайшов нічого. Тоді почав обмацувати ногами стіну.

І вже майже втратив надію, коли правою ногою намацав якийсь виступ.

То, мабуть, була єдина можливість: він сперся об виступ, глибоко вдихнув, тоді видихнув із легенів усе повітря, а коли відчув, що став тонким, мов соломинка, сильно відштовхнувся.

Пан Ковенент вийшов з-за картатої завіси.

— Чи нема у вас запасного ключа від туалету? — запитав він жінку за прилавком. — Я думав, що там хтось є, але, мабуть, щось сталося із замком.

— Звичайно, — кондитерка відсунула шухляду, витягла з неї латунний ключик і подала йому на серветці. — Це тільки від перших дверей. Другі — не відчиняються.

Пан Ковенент повернувся в коридор і вставив ключа в перші двері. Почув, як із другого боку випав інший ключ.

— Можна? — спитав востаннє.

Тоді зайшов.

Як і передбачав, там не було нікого.

Чоловік закрутив кран умивальника й трохи розгублено озирнувся навколо: підставка для туалетного паперу на стіні зірвана з кахелю, а на підлозі пакет, у якому знайшлося півтора рогалики з кремом.

«От дідько, тільки не це!» — думав хлопчик по той бік стіни, шукаючи той самий пакет.

Він опинився у викладеному бруківкою квадратному дворику, у центрі якого дві кам'яні доріжки утворювали велику літеру Х. Одразу ліворуч від віконця, крізь яке він виліз, був службовий вхід, а ще кілька дверей вели в підвали. У кутку росла якась витка рослина з блідим листям, а між каменями бруківки проростали вигорілі на сонці віхті трави.

Джейсон притиснувся до стіни, обережно зробив кілька кроків, гадаючи, куди міг залетіти його наплічник.

— Ти часом не це шукаєш? — почувся голос від службового входу.

Хлопець побачив, що хтось тримає в руках його рюкзак, але сходинки, на яких отой хтось стояв, зникали в затінку під аркою, тому він не міг розгледіти, хто це.

— А, так, дякую... — трохи стурбувався він. — Можна мені його забрати?

— Це ж шкільний ранець? — наполягав голос.

Джейсону здалося, що цей голос він уже десь чув, хоча й не міг сказати де саме.

— Ну... так, — визнав він.

— То чому ти не в школі?

— Ну, нині..... мій клас на екскурсії. А мені на екскурсію не хотілося.

— Цікаво... — по металічному відблиску хлопець здогадався, що чоловік на сходах глянув на наручний годинник. — Екскурсія куди?

Хлопчик закусив губу. Навіщо стільки запитань?

— Можна мені забрати наплічник? — роздратовано поцікавився він.

— Звісно... — і чоловік вийшов урешті-решт із затінку.

«Ох, дідько!» — подумав Джейсон.

То був директор школи.

Зошит:	
П'ЯТИЙ	
Назва:	
На віллі Арго	
Проектувальник:	Розділ:
ПІТЕР ДЕДАЛУС	3

За шибками веранди вілли Арго нерухомо стояли дві жіночих постаті. Статуєю рибалки, що лагодила свою сіть, і місіс Ковенент, яка нарешті залишилася наодинці. Та в спокої.

Чоловік відвіз дітей до школи, вона помила після сніданку чашки й подумки розпланувала весь день.

Насамперед відчинила на першому поверсі вікна, щоб провітрити будинок, а тоді пішла нагору, у спальні, й позастеляла ліжка. Піднявшись у башточку, поскладала зошити й модельки кораблів, що їх залишили в безладі діти, і замилувалася неймовірним пейзажем. Бухта вигравала сонячними відблисками, вітер легенько розчісував хвилі.

Жінка опам'яталася лише тоді, коли краєм ока помітила, як парком кульгає садівник.

«Ну ж бо, до роботи...» — наказала собі та повернула на перший поверх. Тут узялася перебирати тисячі дрібничок і цяцьок, яких на віллі Арго було повно: дерев'яні маски, статуетки тварин, вази чудернацької форми, канделябри, шкатулки, мушлі, пляшечки від парфумів і всілякі абищиці. Коли вони тільки приїхали, жінка мала намір викинути більшість цього дріб'язку, познімати килими і почистити їх, зняти штори та впустити в ці кімнати повітря.

Але так не змогла наважитися: нехай будинок був переповнений предметами, одначе тут панувала досконала гармонія, яку не хотілося порушувати.

Або викидати все, або нічого.

Але будь-що треба вирішити, що робити з цією величезною купою речей: її чоловік і архітектор Гомер чекали на прибуття вантажівки з їхніми лондонськими меблями. І до того часу вона мала розпланувати, бодай приблизно, що й де розставити в будинку, а що винести в гараж.

Треба було подумати, де розмістити найпотрібніші меблі.

«Тут стільки місця, проблемою буде тільки вибір, що й куди ставити», — сказав містер Ковенент.

Але це було не так.

От куди можна поставити диван із чорної шкіри? У вітальню замість жовтого дивана? Але жовтий диван був того самого кольору, що й картина на стіні, а вона погано пасувала до чорного. А коли прибрати картину, тоді необхідно зняти й килим. І так далі... зрештою, доведеться винести все.

Немов усі речі на віллі Арго розмістили так, аби більше ніколи їх не чіпати.

— Але я мушу все переставити! — вигукнула місіс Ковенент.

Вона підійшла до дверей, що вели в сад, і на повні груди вдихнула повітря, важке від запаху моря. Це одразу прогнало її стурбованість із приводу меблів.

Пасмо неслухняного волосся залоскотало їй у носі. Зітхнувши, жінка відкинула його назад і знову подивилася всередину будинку.

— Що мені робити? — спитала в статуї рибалки, спокійний погляд якої давав зрозуміти: от у неї все під контролем.

Скрип гальки на доріжці примусив її обернутися.

— Добридень! — привітався Нестор, спершись об сикомор.

— Вам теж добридень.

— Ви вже почали велике прибирання?

— Та ніби так.

— Гаразд, гаразд... — буркнув садівник, і байдужість, що вчувалася в його словах, здалася господині підозрілою. Їй хотілося побалакати з ним іще звечора, коли побачила своїх дітей геть замурзаних сажею.

— Я саме хотіла з вами поговорити, — почала місіс Ковенент.

Нестор одразу зайняв оборонну позицію.

— Я не знаю нічого про те, що вони там наколобродили. Я ж вас попереджав, пам'ятаєте? За дітьми я не пильнуватиму. Але якщо ви маєте сказати мені щось стосовно рослин, то я вас уважно слухаю.

Жінка заусміхалася.

— Ви просто прочитали мої думки. Але скажіть мені тільки одне: Джейсон і Джулія вам надокучали?

— Ні.

— Добре.

— Але я не можу запевнити, чи не наробили вони якоїсь шкоди в будинку, бо, як я вам уже казав, я за ними не пильнував.

Пані кинула довгий погляд на терасу.

— Та, здається, все гаразд. Тільки в бібліотеці безлад і деякі меблі пересунуто.

— Вони, мабуть, досліджували своє нове королівство.

— І, знаючи Джейсона, мабуть, вигадали собі принаймні по триста історій для кожного предмета. Що, зрештою, і є справжньою проблемою в цьому домі.

— Історії?

— Ні. Предмети. Не знаю навіть, із чого почати. Незабаром приїде вантажівка з меблями і... Ну, якщо я далі зволікатиму, доведеться звантажити їх у садку.

— Чудова думка, — вигукнув Нестор. — Або продайте їх. Раз на місяць у містечку влаштовують ярмарок уживаних речей. А раптом у вас буде зайве, то мені у флігель знадобився б невеличкий фотель.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ